

Blog: Een weekendje weg...

Auteur: Marloes de Wit

Een paar dagen weg als je een spierziekte hebt is vaak niet zo vanzelfsprekend als je zou willen. Het vergt de nodige voorbereiding en rekening houden met. Het vraagt ook om aanpassingen van je reisgenoten. En dan nog hopen dat je lijf en hoofd op die dagen mee willen werken, ook wat betreft energie. Maar dan krijg je er ook vaak wel weer wat voor terug, wat de investering waard is.

Afgelopen maart was het weer zover: een Marillion-weekend. Wij, mijn lief en ik, zijn al een kleine veertig jaar besmet met het Marillion-virus. Voor degene die er niet mee bekend zijn, Marillion is een Britse rockband en naast het maken van goeie muziek organiseren zij eens per twee jaar een weekend voor fans in Nederland. Ze huren een bungalowpark in Zeeland af voor een lang weekend. Daar komen dan fans van over de hele wereld. Over hoe dat gaat en over wat zo'n weekend precies inhoudt, heb ik eerder al eens een blog geschreven, dat kun je [hier](#) lezen. Maar het was er weer, dat weekend.

Tegenop zien

Ik had er zin in maar zag er ook wel een beetje tegenop, eerlijk is eerlijk. Ik heb zelfs getwijfeld of ik wel zou gaan. Mijn lijf heeft in die afgelopen vier jaar naast alle LEMS-gerelateerde zaken ook een operatie en chemotherapie te verwerken gehad. Ik vroeg me af of dat zou matchen met zo'n weekend. Daarom had ik van tevoren bedacht dat alles doen in dat weekend niet zo lukken. En ik had

dus ook bedacht wat ik in ieder geval wél heel graag wilde doen en dat, hoewel dat egoïstisch voelde, meegedeeld aan mijn reisgenoten. Daarnaast heb ik uitgelegd waarom ik veel wilde rusten, verder dus weinig kon bijdragen in het huisje en dan zou ik het verder zien. Alles wat daarbuiten nog lukte was meegenomen.

Manlief hielp ook dit weekend weer bij de merchandise. Hij was al een paar dagen eerder vertrokken om dat op te bouwen en kwam mij de vrijdagochtend thuis oppikken. En het laatste stukje van die rit begon het te kriebelen. Je rijdt dan langs Ouddorp, de dijk over, langs het water van de Grevelingen en ziet Port Zélande liggen. Achter de huisjes een glimp van de tent waar de optredens gaan plaatsvinden. Alsof het niet vier jaar terug is maar gisteren, zo voelde het ineens weer. We reden het parkeerterrein op en zagen direct een bekende uit de auto stappen en ook stralen dat het weer zover was. Raampje open, even hallo zeggen, ja hoor, we waren er weer!

Naar het huisje, waar zoons en hun vriendinnen al waren. Ik heb lange tijd als vrijwilliger de Web Holland, dat is de Nederlandse Marillion-fanclub, geholpen in de redactie van het fanclubblad. Ik doe dat nu wel veel minder, en zolang mijn energie het toelaat. Maar ik ken zodoende best veel mensen. Ons huisje lag naast het huisje van het bestuur van de Web Holland, dat was leuk! Vergaderen doen we al even online, het was dus lang geleden dat ik hen live had gezien. Het duurde daarom al wel eventjes eer ik binnen was in ons eigen huisje... Uitgepakt, geluncht, man en jongste zoon aan het werk voor de merchandise en ik probeerde even rust te pakken.

Adrenalinekick

Ik zal jullie een letterlijke beschrijving van mijn weekend besparen, maar ik had er niet tegen op hoeven zien, dat was al snel duidelijk. Het voelde zo goed er weer te zijn, bekenden te zien en de sfeer te proeven, de deur uit te gaan en Marillion te voelen. Een adrenalinekick kreeg ik ervan, eentje die alle vermoeidheid oversteeg en alles waard maakte.

Buiten lunchen in het zonnetje, de band horen oefenen in de tent en het gevoel hebben alvast een privéconcert te krijgen. Vrijdagavond de tent binnenkomen, een paar keer diep zuchten en voelen dat je er weer bent. Bekenden zien. De dame van Port Zélande die je bij de rolstoeltribune je plek wijst herkennen van vier jaar terug en zij jou ook. Die begroeting, dat gevoel. Op je plek zitten en alleen maar kunnen kijken naar wat er om je heen gebeurt en genieten. Steeds meer bekenden zien. De spanning van iedereen voelen, net als bij je zelf: het gaat beginnen. En dan begint het. Hoor je de eerste tonen, realiseer je je: ik ben er. Voel je, ja, dit is het. Dit is mijn bandje. Jezelf onderdompelen in hun muziek en zien dat de band dat ook doet. Samen genieten. Er komen nummers voorbij uit de afgelopen veertig jaar en aan veel daarvan kleven herinneringen. Bij een gewoon concert is dat al fijn, maar dit is nog weer anders. Het is alles wat erbij komt kijken. Je deelt en zit met ongeveer 4500 man, dit jaar afkomstig uit ik geloof dit zo'n veertig landen, in een bubbel, dat weekend. Weg van de bewoonde wereld. En dat voel je, tot in de diepste van je lijf. En je ziet dat iedereen dat doet. En dat voor de band ook zo is.

Liefde en verwantschap

Ik heb zelf de hippietijd niet meegemaakt, maar stel me zo voor dat dat ook zo voelde. Eén wereld met alleen maar liefde en verwantschap. Het klinkt zweverig, ik weet het, maar zo voelt het. Er is even geen gedoe. Geen narigheid. Geen aardbevingen. Geen oorlog. En niet dat die wordt genegeerd, want het gaat erover en er wordt een nummer aan opgedragen. Maar het weekend is en gaat over meer. Het gaat over samen, over delen. Delen van verdriet, maar ook delen van genieten.

Het voelt als één wereld met alleen maar liefde en verwantschap

Er is een quiz, je kunt yoga doen, hardlopen met een van de bandleden die dat graag doet en nog veel meer. Er treden ook andere bandjes op. Maar helemaal niks doen is ook prima. Buiten zitten als het weer het toelaat en bijkomen van de avond ervoor, iets wat je ook veel ziet naarmate het weekend vordert... Het is relaxed, alles mag.

Mijn weekend was deze keer anders dan alle eerdere, om meerdere redenen. Ik kon er niet vanaf het begin bij zijn, en de zaterdag heb ik het grootste deel van de dag en de hele avond uitgerust en het concert gemist. Maar ik ben bij twee van de drie concerten geweest en dat waren heerlijke avonden. Ik heb ook één ochtend rond kunnen darren op het terrein met mijn loopfiets, een paar mensen gezien en gesproken en bij de merchandise kunnen kijken en bijkletsen. Verder toch vooral veel gerust. Ik heb veel gemist, maar vooral enorm genoten en opgeladen van waar ik wél bij kon zijn.

En dan is het maandagochtend en is het klaar. Auto inpakken, vrienden gedag zeggen en naar huis. De rit terug met nog even alleen maar Marillion-nummers in de auto, koffiepauze langs de kant van de weg. Nog heel even dat gevoel vasthouden. Bij Rotterdam rijden en zien: ja, hier is de echte wereld weer. Weer thuis. Weg uit de bubbel, maar op adrenaline nog veel kunnen.

Opgeladen van de vibe

De dag erna was ik stuk, geen energie. De dagen daarna ook overigens en dat heeft best even geduurd. Maar tegelijkertijd heel erg opgeladen van de vibe van het weekend en ook nu, twee maanden na het weekend, kan ik nog steeds zeggen dat het het waard was. Meer dan waard. Voor mezelf, maar ook voor ons samen, ons weekend, en dat was het al heel erg lang.

Het leven is niet altijd mooi en fijn en je hebt niet overal invloed op. Het hebben van een spierziekte zorgt daarbij regelmatig voor best flinke beperkingen. Veel dingen kunnen niet, maar soms kunnen dingen, zoals dit weekend en weliswaar met flinke aanpassingen, wel mooi doorgaan. En kun je daar misschien wel des te meer van genieten!